

Opinia Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Rady w sprawie wspólnej organizacji rynku wina oraz zmieniającego niektóre rozporządzenia

COM(2007) 372 wersja ostateczna — 2007/0138 (CNS)

(2008/C 120/10)

Dnia 7 września 2007 r. Rada, działając na podstawie art. 36 i 37 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, postanowiła zasięgnąć opinii Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Rady w sprawie wspólnej organizacji rynku wina oraz zmieniającego niektóre rozporządzenia.

Sekcja Rolnictwa, Rozwoju Wsi i Środowiska Naturalnego, której powierzono przygotowanie prac Komitetu w tej sprawie, przyjęła swoją opinię 27 listopada 2007 r. Sprawozdawcą był Adalbert KIENLE.

Na 440. sesji plenarnej w dniach 12–13 grudnia 2007 r. (posiedzenie z 12 grudnia) Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny stosunkiem głosów 109 do 5 — 12 osób wstrzymało się od głosu — przyjął następującą opinię:

1. Podsumowanie wniosków i zaleceń

1.1 Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny (EKES) z zadowoleniem przyjmuje, proponowane przez Komisję Europejską we wniosku dotyczącym reformy europejskiej organizacji rynku wina, zasadnicze zachowanie organizacji rynku wina. Życzeniem Komitetu byłoby, aby Komisja uwzględniła większą liczbę jego propozycji zawartych w opinii z 14 grudnia 2006 r. w sprawie komunikatu Komisji do Rady i Parlamentu Europejskiego: „W kierunku zrównoważonego europejskiego sektora wina”⁽¹⁾.

1.2 EKES ponownie wzywa do uznania, że najważniejszym celem reformy powinna być poprawa konkurencyjności europejskich win i odzyskanie udziału w rynku. Przy tym Komisja powinna w ramach reformy i regulacji dotyczących handlu z krajami trzecimi w większym stopniu uwzględniać pozycję europejskiego sektora wina jako lidera na światowym rynku.

1.3 EKES podkreśla, że wino i uprawa winorośli to ważne i integralne elementy europejskiej kultury i stylu życia. Uprawa winorośli kształtuje środowisko społeczne i gospodarcze wielu europejskich regionów winiarskich. Z tego względu Komitet przywiązuje dużą wagę do tego, by w reformie, zarówno w odniesieniu do celów, jak i do stosowanych środków, uwzględniono nie tylko skutki ekonomiczne, ale i konsekwencje dla zatrudnienia, struktury społecznej, ochrony środowiska (zwłaszcza związane z programami karczowania winorośli) oraz ochrony konsumenta i zdrowia. We wniosku przedłożonym przez Komisję zagadnienia te uwzględniono w niewystarczającym stopniu.

1.4 EKES zwraca uwagę, że w Unii Europejskiej uprawa winorośli zapewnia utrzymanie dla 1,5 miliona przede wszystkim małych rodzinnych firm oraz daje, przynajmniej sezonowo, pracę ponad 2,5 milionom pracowników. Dlatego EKES zważa w szczególności na to, by w ramach reformy w pierwszej kolejności przedsięwzięto te środki, które pozytywnie wpłyną na dochody producentów wina i zatrudnienie w europejskim sektorze wina.

1.5 EKES postrzega propozycję Komisji Europejskiej, by udostępnić państwom członkowskim będącym producentami wina koperty krajowe, jako ważny wkład w zwiększenie pomocniczości i uwzględnienie różnic regionalnych. Jednak aby osiągnąć cele reformy, należy rozszerzyć katalog instrumentów wsparcia.

1.6 EKES jest zdania, że przedłożone przez Komisję Europejską propozycje odnoszące się do działań w zakresie informowania konsumentów są niewystarczające. Komitet z zadowoleniem przyjmuje propozycje odnoszące się do promocji na rynkach eksportowych, jednak uważa, że konieczne jest objęcie nią również rynku wewnętrznego.

2. Propozycje Komisji Europejskiej

2.1 Komisja Europejska proponuje przeprowadzenie reformy organizacji rynku wina w szczególności w następujących obszarach:

— środki wsparcia w ramach koperty krajowej na rzecz restrukturyzacji i przekształcania winnic, wycinania części niedojrzałych gron (zielone zbiory), funduszy wspólnego inwestowania, ubezpieczenia zbiorów oraz wspierania promocji na rynkach krajów trzecich;

— transfer finansowy na rozwój obszarów wiejskich;

— zmiana przepisów dotyczących produkcji wina, w szczególności praktyk enologicznych, zwiększenia zawartości alkoholu i zakwaszania;

— zmiana przepisów odnoszących się do etykietowania, w szczególności odnoszących się do informacji o pochodzeniu, oraz dostosowanie pozostałych przepisów odnoszących się do etykietowania;

— organizacje producentów i organizacje międzybranżowe;

(1) Dz.U. C 325 z 30.12.2006, s. 29.

- liberalizacja uregulowań dotyczących nowych nasadzeń po 2013 r.;
- program dobrowolnego karczowania winorośli;
- zniesienie dotychczasowych mechanizmów rynkowych;
- przeniesienie kompetencji z Rady Ministrów na Komisję Europejską.

3. Uwagi ogólne

3.1 EKES w znacznej mierze popiera cele wniosku Komisji Europejskiej, uważa jednak, że konieczne jest dostosowanie i ulepszenie proponowanych rozwiązań.

3.2 EKES ponownie wzywa do zwiększenia konkurencyjności europejskich producentów wina na rynku wewnętrznym oraz na rynkach eksportowych, wzmocnienia kondycji gospodarki europejskiej, wsparcia wysiłków na rzecz poprawy jakości oraz uwzględnienia w większym stopniu rozwoju sytuacji rynkowej i oczekiwań konsumentów. W przedłożonym projekcie rozporządzenia Komisja nie uwzględniła tych postulatów w dostatecznym stopniu.

3.3 EKES sądzi ponadto, że ważne jest skonkretyzowanie celów gospodarczych oraz uzupełnienie ich o cele społeczne i cele polityki zatrudnienia. Chodzi tu przede wszystkim o zwiększenie dochodowości winnic, poprawę możliwości rozwoju dostępnych dla młodych właścicieli winnic, zapewnienie możliwości trwałego zatrudnienia oraz odpowiedniego wynagrodzenia pracowników stałych i sezonowych.

3.4 EKES podtrzymuje krytyczne stanowisko wobec przeniesienia kompetencji z Rady Ministrów na Komisję, np. w zakresie dopuszczania nowych metod produkcji wina, ponieważ w trakcie negocjacji porozumień dwustronnych Komisja niewystarczająco broniła interesów europejskich producentów wina.

3.5 EKES nadal uważa, że obecne środki finansowe powinny zostać zwiększone, aby uwzględnić przystąpienie do UE dwóch nowych państw członkowskich będących producentami wina.

3.6 EKES ponownie wzywa do zadbania o sprawniejsze i bardziej kompleksowe monitorowanie rynku, co zapewniłoby lepsze dane o produkcji, handlu oraz konsumpcji, służące za podstawę organizacji rynku wina. Wykorzystywane dotychczas ogólne dane są ważne, lecz niewystarczające. Poza tym potrzebne są aktualne informacje o zmianach struktury produkcji, kanałów sprzedaży oraz postaw konsumentów.

3.7 EKES podziela zdanie Komisji, zgodnie z którym nowa organizacja rynku wina powinna zacząć funkcjonować możliwie jak najszybciej. Trzeba będzie jednak dać przedsiębiorstwom czas na stopniowe dostosowanie się do nowych warunków, wprowadzając okres dostosowawczy.

3.8 EKES z zadowoleniem przyjmuje wprowadzenie przez Komisję zmian do jej propozycji programu karczowania. Komitet uważa jednak, że właściwe byłoby realizowanie tych rozwiązań w ramach regionalnych lub krajowych programów strukturalnych, aby zapobiec negatywnym skutkom szczegól-

nych przypadków karczowania (np. grunty odłogowane pośród winnic) i zapewnić uporządkowane wdrażanie.

3.9 EKES podtrzymuje sprzeciw wobec całkowitej liberalizacji zasad dotyczących nowych nasadzeń, ponieważ stanowi ona zagrożenie dla gospodarczych, społecznych, ekologicznych i krajoobrazowych celów reformy rynku wina.

4. Uwagi szczegółowe

4.1 Tytuł II: Środki wsparcia, rozdział I: Programy wsparcia

4.1.1 EKES z zadowoleniem przyjmuje fakt, że spełniono jego postulaty odnoszące się do większego uwzględnienia różnic regionalnych i bardziej konsekwentnego stosowania zasady pomocniczości w sektorze wina, czego zasadniczym wyrazem jest wprowadzenie koperty krajowej. Komitet uważa jednak, że proponowane środki wsparcia są niewystarczające.

4.1.2 EKES zgadza się z Komisją, że konieczne jest zachowanie spójnych i odpowiednich ram wspólnotowych. W tych ramach państwa członkowskie powinny być uprawnione do wyboru środków wsparcia na rzecz ich regionów winiarskich. Znaczną rolę powinny przy tym odgrywać organizacje producentów, stowarzyszenia branżowe, organy regulacyjne i inne podmioty kierujące się odpowiednimi celami.

4.1.3 Aby sprostać celom organizacji rynku, EKES opowiada się za obszerniejszym katalogiem środków. Komitet odsyła do swoich wcześniejszych opinii dotyczących reformy wspólnej organizacji rynku wina ⁽²⁾, w których wzywał między innymi do opracowania programów wspierania wysokiej jakości w zakresie uprawy winorośli, technik winiarskich, wprowadzania produktu na rynek oraz informowania konsumentów, do podejmowania działań na rzecz regionów o utrudnionych warunkach, a także do stworzenia możliwości bezpośrednich płatności obszarowych.

4.1.4 EKES ponownie wzywa do prowadzenia spójnych i zintegrowanych działań w celu osiągnięcia maksymalnej skuteczności. Działania te należy zatem scalić w szeroko zakrojone plany obejmujące cały łańcuch produkcji: od uprawy wina, poprzez przetwarzanie, aż po wprowadzenie produktu na rynek. Zalicza się do nich również działania służące wykorzystaniu alternatywnych rynków zbytu dla wszystkich produktów wytwarzanych z winogron.

4.1.5 EKES ponownie wzywa do utworzenia specjalnego programu wspierania terenów o utrudnionych warunkach dla uprawy winorośli, np. dla terenów pagórkowatych i o dużym nachyleniu stoków, a także obszarów wystawionych na działanie ekstremalnych warunków klimatycznych.

4.1.6 EKES z zadowoleniem przyjmuje fakt, iż Komisja Europejska przypisuje duże znaczenie działaniom wspierającym eksport w ramach kopert krajowych. Konieczne są również działania na rynku wewnętrznym informujące konsumentów o kulturze uprawy winorośli oraz w szczególności o zaletach umiarkowanego spożycia wina i przestrzegające przed nadmierną konsumpcją. Komitet ponownie wzywa, by wesprzeć utworzenie europejskiego systemu monitorowania rynku.

⁽²⁾ Dz.U. C 101 z 12.4.1999, s. 60–64 i przypis 1.

4.1.7 EKES jest zdania, że natychmiastowa rezygnacja z działań interwencyjnych nie zasługuje na poparcie. Dlatego zaleca, aby w ramach krajowych kopert w okresie dostosowawczym w latach 2008–2010 przewidzieć wsparcie dla destylacji do produkcji wyrobów spirytusowych oraz dla prywatnego składowania.

4.1.8 EKES jest zdania, że w ramach kopert krajowych należy zaplanować środki zarządzania kryzysowego, oparte na współodpowiedzialności producentów. Przewidziane dotychczas rozwiązania (ubezpieczenie zbiorów, fundusze wspólnego inwestowania) nie wystarczą do przeciwdziałania załamaniom koniunktury. Dlatego też należy sprawdzić, czy dotychczasowy system destylacji kryzysowej okazał się skuteczny i czy można go uwzględnić w ramach koperty krajowej.

4.1.9 Obowiązujący zakaz nadmiernego tłoczenia winogron, zacieru i osadu winiarskiego okazał się skuteczny, jeśli chodzi o gwarantowanie jakości w produkcji wina i zapobieganie ewentualnym nadużyciom. Powinien zatem zostać utrzymany. Państwa członkowskie powinny mieć prawo do zwiększania odsetka produkcji poddawanej destylacji w określonych latach.

4.1.10 EKES przyjmuje do wiadomości wypracowanie przez Komisję Europejską propozycji w odniesieniu do podziału budżetu na koperty krajowe. Dla nowych państw członkowskich UE, dla których brak odniesienia historycznego, należy opracować odrębny klucz finansowy na podstawie udziału powierzchni winnic.

4.2 Rozdział II: Transfer finansowy

4.2.1 Komitet w wielu opiniach podkreślał znaczenie drugiego filara dla przyszłego rozwoju obszarów wiejskich, do których zalicza się także regiony winiarskie. Jednak również mając na uwadze ten zasadniczy kierunek, Komitet uważa, że aby rozwiązać specyficzne problemy sektora wina, działania omawiane w ramach reformy rynku wina powinny być w całości finansowane z budżetu na rzecz sektora wina. Dlatego nie można dopuścić do ograniczenia tego budżetu ani przez cięcia, ani przez transfer środków.

4.3 Tytuł III: Środki prawne, rozdział II: Praktyki enologiczne i ograniczenia

4.3.1 Zdaniem EKES-u absolutnie konieczne jest opracowanie definicji produktu „wino”, która byłaby akceptowana na rynku międzynarodowym. Wymaga to także ustalenia uznanych metod produkcji. Należałoby wyjaśnić, że tzw. „wina owocowe” nie są przedmiotem organizacji rynku wina.

4.3.2 Komitet opowiada się za tym, by zgodność metod produkcji wina z normami OIV bardziej konsekwentnie włączyć w strategiczne ukierunkowanie bilateralnych i międzynarodowych umów handlowych. Dopuszczenie w odniesieniu do wina importowanego wszelkich metod, które są akceptowane gdzieś na świecie, jest sprzeczne z celem bardziej zdecydowanego kierowania się normami OIV w odniesieniu do win europejskich

i prowadziłyby do dalszych zakłóceń konkurencji. EKES sprzeciwia się również propozycji dopuszczenia w odniesieniu do wina eksportowanego praktyk enologicznych zabronionych w przypadku sprzedaży na rynku wewnętrznym.

4.3.3 EKES opowiada się za sporządzeniem wykazu dopuszczalnych praktyk enologicznych w formie załącznika do przedmiotowego rozporządzenia, a Rada powinna zachować kompetencje w zakresie aktualizacji tych praktyk i dopuszczania nowych praktyk.

4.3.4 EKES jest zadowolony, iż Komisja Europejska zdystansowała się od planowanego dopuszczenia w UE produkcji wina z importowanego moszczu gronowego czy koncentratu moszczu lub do kupażowania wyrobów z krajów trzecich z produktami europejskimi.

4.3.5 EKES wzywa Komisję, by w swoich propozycjach dotyczących zasad produkcji uwzględniała zróżnicowane warunki lokalizacyjne, klimatyczne i pogodowe występujące w Unii Europejskiej. EKES zwraca uwagę, że zagadnienie to jest bardzo drażliwe i nie można dopuścić, by spowodowało konflikt w europejskim sektorze wina czy nawet zablokowało propozycje reform. EKES zgadza się, że konieczna jest większa kontrola wszystkich praktyk enologicznych w celu wspierania i zapewnienia wysokiej jakości wina.

4.3.6 Oceniając propozycje Komisji, EKES bierze zatem pod uwagę swoją wcześniejszą opinię, przedstawione analizy Komisji, proponowaną liberalizację metod produkcji wina i uznanie praktyk enologicznych w umowach dwustronnych, a także cele reformy, w szczególności zwiększenie konkurencyjności i zmniejszenie kosztów produkcji. Po rozważeniu wszystkich za i przeciw dotyczących wniosku Komisji Komitet opowiada się za zasadniczą kontynuacją obowiązujących przepisów regulujących stosowanie sacharozы oraz za wsparciem wykorzystywania koncentratów moszczu.

4.4 Rozdział III: Nazwy pochodzenia i oznaczenia geograficzne

4.4.1 EKES z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Komisja doprecyzowała swoje propozycje dotyczące etykietowania win odpowiednio do ich pochodzenia. Komitet podziela opinię Komisji, że koncepcja win gatunkowych opiera się we Wspólnocie między innymi na szczególnych cechach związanych z pochodzeniem geograficznym wina. Ochrona nazwy pochodzenia oraz oznaczenia geograficznego jest priorytetem. Z tego względu należy też ściśle powiązać stosowanie oznaczenia pochodzenia lub oznaczenia geograficznego z produkcją wina na ograniczonym obszarze.

4.4.2 EKES z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Komisja wyjaśniła i doprecyzowała swoje propozycje w sposób umożliwiający utrzymanie sprawdzonych systemów polityki jakości, które nie opierają się na zasadzie nazwy pochodzenia lub opierają się na niej tylko częściowo. W szczególności badanie wina gatunkowego sprawdziło się w wielu krajach z korzyścią dla producentów i przede wszystkim dla konsumentów.

4.4.3 Niemniej jednak bez odpowiedzi pozostaje wiele pytań dotyczących zgodności z rozporządzeniem Komisji (WE) nr 753/2002 z dnia 29 kwietnia 2002 r. ustanawiającym niektóre zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1493/1999 odnośnie do opisu, oznaczenia, prezentacji i ochrony niektórych produktów sektora wina⁽³⁾. EKES wzywa zatem do opracowania tabeli zgodności w celu określenia skutków dla oznaczeń geograficznych i nazw tradycyjnych.

4.5 Rozdział IV: Etykietowanie

4.5.1 EKES ocenia propozycje jako bardzo złożone i oczekuje od Komisji Europejskiej dokładnej symulacji oddziaływań wynikających z zaproponowanych zmian.

4.5.2 EKES zwraca przy tym uwagę na fakt, że prawo dotyczące oznaczeń zostało zmienione dopiero niedawno po trwających wiele lat dyskusjach. Wzywa zatem Komisję Europejską, aby wskazała te nowe aspekty, których nie wzięto pod uwagę w zakończonej właśnie debacie.

4.5.3 EKES z zadowoleniem przyjmuje uproszczenie zasad etykietowania, gdyż służy to lepszemu informowaniu konsumenta. Tego typu zmiany nie mogą jednak powodować wzrostu ryzyka zakłóceń konkurencji lub wprowadzania w błąd konsumenta, co skutkowałoby falą sporów sądowych. Z tego punktu widzenia wątpliwość budzi także propozycja Komisji polegająca na tym, by fakultatywnie podawać odmianę winorośli i rocznik win nieposiadających chronionej nazwy pochodzenia lub oznaczenia geograficznego. Propozycja ta może zostać zaakceptowana tylko w przypadku, gdy stworzony zostanie system kontroli i certyfikacji zapewniający identyfikowalność tych win z myślą o ochronie konsumenta oraz w celu zapobieżenia wprowadzaniu w błąd i nieuczciwej konkurencji.

4.5.4 EKES zwraca uwagę, że wraz z kolejnymi rozszerzeniami Unii Europejskiej rośnie różnorodność językowa, co może spowodować utrudnienia w handlu, takie jak choćby te związane obecnie z podawaniem informacji o zawartości siarczynów. Dlatego w kwestii etykietowania należy stworzyć możliwość podawania obowiązkowych informacji, np. o dodatkach, za pomocą ogólnie zrozumiałych symboli.

4.6 Tytuł V: Potencjał produkcyjny

4.6.1 EKES z zadowoleniem przyjmuje fakt, iż Komisja zmieniła swoje propozycje w zakresie przepisów odnoszących się do karczowania oraz zmniejszyła planowany budżet. Komitet docenia znaczenie karczowania jako instrumentu organizacji rynku, który należy udostępnić jako element regionalnych lub

krajowych programów strukturalnych w ogólnych ramach wspólnotowych w ograniczonym okresie od trzech do pięciu lat. Powinno się proponować karczowanie jako dobrowolne działanie w celu usuwania winorośli na obszarach, które nie nadają się do jej uprawy oraz łagodzenia społecznych skutków likwidacji nierentownych przedsiębiorstw.

4.6.2 EKES z zadowoleniem przyjmuje fakt, iż Komisja zmieniła pierwotnie przewidywany harmonogram liberalizacji zasad dotyczących nowych nasadzeń. Jednakże EKES nadal odrzuca pełną liberalizację — także wprowadzoną w późniejszym okresie — ponieważ stanowi ona zagrożenie dla gospodarczych, społecznych, ekologicznych i krajobrazowych celów reformy rynku wina. Ze względu na wspólną odpowiedzialność za zatrudnienie, gospodarkę i infrastrukturę regionów winiarskich, za strukturę społeczną, środowisko naturalne i ochronę przyrody nie sposób poprzeć pomysłu przenoszenia upraw winorośli z obszarów, gdzie uprawy te stanowią ważny element kulturowy, na tereny, gdzie można uprawiać taniej.

4.6.3 Jeśli nie da się dalej utrzymać europejskich zasad dotyczących uprawy połączonych z zakazem nowych nasadzeń, wówczas trzeba stworzyć ramy upoważniające regiony winiarskie do dalszego stosowania lub kształtowania swych zasad dotyczących zakładania i prowadzenia upraw, zgodnie z celami europejskiej organizacji rynku wina.

4.7 Nowy tytuł: promocja i informacja

4.7.1 Zdaniem EKES-u propozycje Komisji są niewystarczające dla odzyskania udziałów w rynku wewnętrznym utraconych na rzecz win z krajów trzecich, w szczególności z Nowego Świata.

4.7.2 EKES wzywa Komisję do przewidzenia w ramach koperty krajowej możliwości wsparcia działań w zakresie informowania konsumentów i promocji nie tylko na rynkach eksportowych, ale również na rynku wewnętrznym. Należy przy tym poświęcić szczególną uwagę obszernemu informowaniu o zalecanych umiarkowanego spożycia wina jako elementu zdrowego odżywiania się i nowoczesnego stylu życia.

4.7.3 EKES podkreśla, że w działaniach służących informowaniu i promocji należy uwzględnić wszystkie produkty wytwarzane z winogron.

4.7.4 EKES zaleca, by działania informacyjne dotyczące wyrobów winiarskich wiązały się z turystyką, gastronomią oraz innymi produktami pochodzącymi z regionów uprawy winorośli.

Bruksela, 12 grudnia 2007 r.

Przewodniczący

Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego

Dimitris DIMITRIADIS

⁽³⁾ Dz.U. L 118 z 4.5.2002, s. 1–54.

ZAŁĄCZNIK

do opinii Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego

Następujące poprawki, które uzyskały poparcie co najmniej jednej czwartej oddanych głosów, zostały odrzucone w trakcie debaty:

Punkt 4.3.6

Zastąpić ostatnie zdanie następującym tekstem:

Po rozważeniu wszystkich za i przeciw dotyczących wniosku Komisji Komitet uważa, że możliwość wykorzystywania sacharozy mogłaby zostać utrzymana zgodnie z prawem i tradycją dla krajów, które stosują taką praktykę. Aby jednak zagwarantować równe traktowanie producentów wina w UE, należy utrzymać wsparcie dla rektyfikowanych koncentratów moszczu oraz dostosować je do nowych warunków rynku wynikających z niższych cen cukru. Wsparcie takie, niezbędne do zachowania istotnej równości kosztów, nie powinno mieć wpływu na koperty krajowe, lecz winno stanowić odrębną pozycję w budżecie sektora wina.

Uzasadnienie

Obowiązująca już reforma WOR cukru i całościowa reforma WOR wina zmieniają w dużym stopniu strukturę kosztów produkcji wina, tak więc, jeśli chcieć rzeczywiście zachować *status quo ante* i przestrzegać zasady niezakłócania konkurencji, wzięwszy pod uwagę, że cukier i moszcz są w rzeczywistości wobec siebie konkurencyjne w procesie wzbogacania wina, należy przewidzieć dostosowanie wsparcia dla stosowania moszczu lub jego osobne zaksięgowanie, niezależne od kopert krajowych.

Wynik głosowania

Za: 25 Przeciw: 54 Wstrzymało się: 8

Nowy punkt 4.3.7

Wstawić nowy punkt.

Komitet, zważywszy że stosowanie sacharozy do wzbogacania wina nie zalicza się do praktyk enologicznych dopuszczonych przez OIV oraz mając na uwadze — zgodnie ze swoją rolą jako instytucji — przejrzystość etykietowania i ochronę konsumentów, jest zdania, że informacja o takiej praktyce enologicznej powinna być podawana na etykietach win wzbogaconych tą metodą.

Uzasadnienie

Do zadań EKES-u, niezbywalnych i niepodlegających negocjacji, należy ciągła dbałość o utrzymanie maksymalnej przejrzystości informacji kierowanej do konsumentów towarów i artykułów żywnościowych.

Wynik głosowania

Za: 30 Przeciw: 70 Wstrzymało się: 21
